

Георги Цанев
Житейски трохи

Колко трябва, колко малко му трябва
на човека, да бъде човек?
Не куршуми, не удар със брадва,
не и стронций от този безумен век.

Не постове и балонена слава,
не клюки, сплетни и юмрук по бюро.
Не и леснохвърчимата плява –
хвърлена във очите му за добро.

Не подмолната завист и неверие,
не безскрупулна клетва за любов.
Не и безпринципното доверие,
не и пълзенето пред шефа нов.

Колко трябва, колко малко му трябва
на човека, да бъде човек? –
блага дума – да го зарадваш,
вярна посока по пътя нелек,

светлина – колко светулката в здрача,
топлина – колкото въглен в огнище,
обич – колкото милостта на палача,
мисля си: не трябва му повече нищо...

КРАЙ

© Георги Цанев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9299>]